Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Afdeling)

28. maj 2020 *

»Personalesag – tjenestemænd – social sikring – vedtægtens artikel 73 – fælles ordning vedrørende risikodækning for ulykker og erhvervssygdomme – artikel 16 – anmeldelse af erhvervssygdom – artikel 22 – lægeudvalg – afslag på anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom – lægeudvalgets udtalelse ikke-forskriftsmæssig«

I sag T-213/19,

AW ved advokaterne L. Levi og S. Rodrigues,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved T. Lazian og I. Lázaro Betancor, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF med påstand om annullation af Parlamentets afgørelser af 7. august 2018, hvorved der blev givet afslag på de af sagsøgeren den 15. og 28. juli 2016 indgivne anmodninger om anerkendelse af en sygdom som erhvervssygdom,

har

RETTEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos, og dommerne I. Reine og L. Truchot (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. februar 2020,

afsagt følgende

Dom [1]

[*udelades*]

* Processprog: fransk.

1 – Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

Retlige bemærkninger

[*udelades*]

Sagens realitet

[*udelades*]

31 Sagsøgeren har gjort gældende, at flere dokumenter, som blev indgivet i forbindelse med procedurerne for anerkendelse af de pågældende sygdomme som erhvervssygdomme, ikke blev fremlagt for lægeudvalget under dets møde af 10. april 2018. Han har yderligere anført, at læge B den 12. april 2018 sendte disse dokumenter til læge C, men at denne afslog at videresende dem til lægeudvalget under henvisning til de »instruktioner«, som Parlamentet havde givet ham, og hvorefter han ikke skulle tage hensyn til dokumenter fremlagt efter den 30. marts 2017. Ifølge sagsøgeren tilkom det imidlertid alene lægeudvalget og ikke ansættelsesmyndigheden at vurdere relevansen af de dokumenter, som kunne være nyttige for det.

32 På denne baggrund rådede lægeudvalget, eftersom det ikke havde fået fremlagt fuldstændige sagsakter indeholdende alle de dokumenter, som sagsøgeren havde fremlagt siden indledningen i juli 2016 af procedurerne for anerkendelse af de pågældende sygdomme som erhvervssygdomme, ikke over samtlige foreliggende dokumenter, der kunne være nyttige med henblik på dets vurderinger, hvilket er i strid med dækningsordningens artikel 22, stk. 3, første afsnit.

[*udelades*]

44 Indledningsvis skal det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at formålet med vedtægtens bestemmelser om lægeudvalget i forbindelse med vedtægtens artikel 73 er at overlade det til sagkyndige læger at træffe den endelige afgørelse om alle lægelige spørgsmål (jf. dom af 4.10.1991, Kommissionen mod Gill, C-185/90 P, EU:C:1991:380, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.6.2000, C mod Rådet, T-84/98, EU:T:2000:156, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis). Lægeudvalgets opgave med objektivt og uafhængigt at bedømme lægelige spørgsmål forudsætter, at det fuldstændig frit kan foretage sin vurdering. De egentlige lægelige vurderinger, som lægeudvalget anlægger, må anses for endelige, når de er resultatet af en forskriftsmæssigt forløbet procedure. Unionens retsinstanser er alene beføjet til at efterprøve dels, om det nævnte udvalg er blevet nedsat og har fungeret forskriftsmæssigt, dels om udvalgets udtalelse er forskriftsmæssig (jf. dom af 25.10.2017, Lucaccioni mod Kommissionen, T-551/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:751, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

45 Det fremgår af dækningsordningens artikel 22, stk. 3, første punktum, at det er en betingelse for, at et lægeudvalgs udtalelse kan anses for forskriftsmæssig, at udvalget har haft mulighed for at gøre sig bekendt med samtlige foreliggende dokumenter, som kan være nyttige med henblik på dets vurderinger (jf. i denne retning dom af 15.7.1997, R mod Kommissionen, T-187/95, EU:T:1997:119, præmis 49, og af 3.3.2004, Vainker mod Parlamentet, T-48/01, EU:T:2004:61, præmis 132).

46 I denne henseende bemærkes, at selv om alle de dokumenter, der er blevet fremlagt inden for rammerne af proceduren for anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom, er omfattet af den ordning, der er fastsat i dækningsordningen (jf. i denne retning dom af 1.10.1991, Vidrányi mod Kommissionen, C-283/90 P, EU:C:1991:361, præmis 25), indeholder hverken vedtægtens artikel 73 eller de fælles regler, som bestemmelsen danner grundlag for, bestemmelser, der præciserer arten af de dokumenter, som skal være indeholdt i de sagsakter fra lægeudvalget, som er omhandlet i den nævnte ordnings artikel 22, stk. 3, første afsnit.

47 Det følger derimod af selve ordlyden af sidstnævnte bestemmelse, at sagsakterne skal indeholde samtlige foreliggende dokumenter, som kan være nyttige for lægeudvalget, med henblik på at gøre det muligt for dette udvalg at foretage de vurderinger, som er nødvendige for udarbejdelsen af dets erklæring.

48 I den foreliggende sag er det ubestridt, at Parlamentet ikke tilstillede lægeudvalget en række dokumenter, som sagsøgeren oprindeligt havde fremlagt til støtte for sine anmodninger om anerkendelse af de pågældende sygdomme som erhvervssygdomme.

49 Det fremgår af sagsakterne, uden at dette er bestridt, at de dokumenter, som ikke blev tilstillet lægeudvalget, er de dokumenter, der for så vidt angår anmodningen om anerkendelse af rygradssmerterne som en erhvervssygdom er opregnet på s. 45 i bilag A 9 og for så vidt angår anmodningen om anerkendelse af det stressrelaterede udslæt som en erhvervssygdom på side 176 i bilag A 10 (herefter »de omtvistede dokumenter«). De omtvistede dokumenter bestod af 15 dokumenter for så vidt angår anmodningen om anerkendelse af rygradssmerterne som en erhvervssygdom og af 19 dokumenter for så vidt angår anmodningen om anerkendelse af det stressrelaterede udslæt som en erhvervssygdom. De omfattede bl.a. lægeerklæringer, hvori det blev konkluderet, at disse sygdomme var erhvervsrelaterede, og diverse samtykker fra De Europæiske Fællesskabers Fælles Sygeforsikringsordning (herefter »den fælles sygeforsikringsordning«) vedrørende sagsøgerens behandlinger.

50 Parlamentet har anført, at den afviste disse dokumenter efter at have vurderet, at de overlappede tidligere fremlagte dokumenter.

51 Parlamentet har i sine svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse præciseret, at visse af de omtvistede dokumenter var identiske med dem, som det allerede var i besiddelse af, at andre ikke havde nogen tilknytning til de forelagte lægelige spørgsmål, og at atter andre blot gengav lignende oplysninger, dvs. at de uden at være identiske gengav de samme oplysninger og konklusioner som dem, Parlamentet allerede var i besiddelse af.

52 Hvad angår den sidstnævnte kategori af dokumenter, der ifølge Parlamentet har medicinsk relevans med hensyn til de for lægeudvalget rejste spørgsmål, har Parlamentet anført, at de udelukkende blev afvist, for så vidt som de ikke bidrog med nye medicinske oplysninger i forhold til dem, der allerede var indeholdt i de af institutionen udfærdigede sagsakter.

53 Det følger af disse forhold, at Parlamentet på de dokumenter, som sagsøgeren havde fremlagt til støtte for sine anmodninger om anerkendelse af de pågældende sygdomme som erhvervssygdomme, anlagde en lægefaglig vurdering, idet det konkluderede, at indholdet af visse af disse dokumenter ud fra dette perspektiv svarede til indholdet af andre dokumenter i sagsakterne. Denne vurderings lægefaglige karakter er blevet bekræftet af Parlamentet selv, der har angivet at have anmodet institutionens læge om at bekræfte dette valg.

54 I denne henseende, og i modsætning til det af Parlamentet hævdede, påhviler det Parlamentet at fastlægge et mandat til lægeudvalget, og det giver ikke institutionen tilladelse til at vurdere den lægefaglige relevans af de dokumenter, som den forsikrede har fremlagt inden for rammerne af proceduren for anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom, når denne anmoder om, at lægeudvalget afgiver en udtalelse om et udkast til ansættelsesmyndighedens afgørelse.

55 Når den forsikrede eller dennes ydelsesberettigede pårørende anmoder lægeudvalget om at afgive en udtalelse, er institutionens eneste opgave nemlig at fastlægge udvalgets mandat. Ved dette mandat skal udvalget i henhold til dækningsordningens artikel 22, stk. 2, forelægges de medicinske spørgsmål, der er blevet rejst såvel i erklæringen fra den læge, der repræsenterer den forsikrede, som i givet fald i de øvrige relevante medicinske rapporter, som den forsikrede fremlægger efter ordningens artikel 20, stk. 2. De medicinske rapporter, der fremlægges i henhold hertil, og som eventuelt er udfærdiget af

andre læger end den læge, der repræsenterer den forsikrede i lægeudvalget, skal præcisere de medicinske spørgsmål, som disse læger påtænker at rejse med henblik på at anfægte det udkast til afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, der er blevet truffet på grundlag af konklusionerne fra institutionens læge. Den i dækningsordningens artikel 22, stk. 2, foretagne henvisning til de relevante medicinske rapporter, som fremlægges efter ordningens artikel 20, stk. 2, kan ikke fortolkes således, at den tillægger den institution, der har ansvaret for at fastlægge lægeudvalgets mandat, en ret til at skelne mellem de rapporter, som den anser for relevante, og de andre rapporter med henblik på fremsendelsen heraf til det nævnte udvalg, idet dækningsordningens artikel 22, stk. 3, første punktum, ellers vil miste sin effektive virkning. De relevante medicinske rapporter, der ifølge dækningsordningens artikel 22, stk. 2, skal fremlægges efter ordningens artikel 20, stk. 2, er således dem, som den forsikrede eller dennes ydelsesberettigede pårørende har fundet det hensigtsmæssigt at tilstille den eller de læger, der er udpeget af institutionen med henblik på anvendelse af dækningsordningens bestemmelser. Det tilkommer derfor alene den forsikrede eller dennes ydelsesberettigede pårørende at foretage en vurdering af, hvorvidt de pågældende medicinske rapporter er relevante.

56 Følgelig har Parlamentet, idet institutionen har udtalt sig om lægefaglige spørgsmål med henblik på udarbejdelsen af de for lægeudvalget fremlagte sagsakter, overskredet grænserne for sin kompetence og tilsidesat forskriftsmæssigheden af lægeudvalgets arbejde.

57 På denne baggrund kan lægeudvalget ikke anses for at have været i stand til at undersøge samtlige foreliggende dokumenter, som kunne være nyttige med henblik på dets vurderinger, som omhandlet i dækningsordningens artikel 22, stk. 3, og som fortolket i retspraksis, således som det er blevet anført i præmis 45 ovenfor.

58 Det følger heraf, at lægeudvalget udførte sin opgave på ikke-forskriftsmæssig vis, således at de erklæringer, som det tilstillede ansættelsesmyndigheden efter afslutningen af sit arbejde, er fejlbehæftede.

59 I denne henseende er det ubestridt, at de af de omtvistede dokumenter, som ifølge Parlamentet indeholdt oplysninger, der svarede til dem, som allerede var blevet fremlagt for lægeudvalget, var tilgængelige under lægeudvalgets arbejde. Det er endvidere ubestridt, at disse dokumenter bl.a. bestod af lægeerklæringer fra forskellige læger, der havde konkluderet, at de pågældende sygdomme var erhvervsrelaterede, og af diverse samtykker fra den fælles sygeforsikringsordning vedrørende sagsøgerens behandlinger. For så vidt som disse dokumenter havde en åbenbar tilknytning til sagsøgerens sygdomme, kan det ikke udelukkes, at lægeudvalget kunne være nået til andre konklusioner, såfremt det havde været i stand til at undersøge disse dokumenter og i givet fald tage hensyn hertil (jf. i denne retning dom af 15.7.1997, R mod Kommissionen, T-187/95, EU:T:1997:119, præmis 57).

60 Da de anfægtede afgørelser er blevet vedtaget på grundlag af lægeudvalgets erklæringer, er de behæftet med en procedurefejl, der kan begrunde en annullation heraf.

61 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringendes tredje led tiltrædes.

[*udelades*]

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Afdeling):

1) Europa-Parlamentets afgørelser af 7. august 2018, hvorved AW's anmodninger af 15. og 28. juli 2016 om anerkendelse af sygdommene som erhvervssygdomme blev afvist, annulleres.

2) Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

da Silva Passos Reine Truchot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. maj 2020.

Underskrifter